DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 8.	20 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	August 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

2den Klasses Arbejdere.

Af J. J. Ipsen

—o—

Ernst Brandes, den ene af de tre kendte Brødre, skrev en Gang, at Strejken som Vaaben var at regne for en Jydepotte imod en Kanonkugle. Og hvis jeg maa nævne mig selv, saa har jeg ofte stemplet Strejken som et forældet Kampmiddel, en Træsabel Arbejderne barnagtigt svinger over deres Hoved uden at mærke, at den bider ikke. Jeg har oplevet Strejkernes Historie næsten lige fra den store Murer-Skrue, som man den Gang sagde, i 1871, da Arbejderne gik i Deputation til „Hans Kongelige Højhed Kronprinsen" og krævede Forligskommissioner og en Arbejdsminister, altsaa det de fik mangfoldige Aar efter, uden at det bragte dem et Skridt videre men snarere to tilbage, saasandt man hverken kan kalde Forliget af 1899 eller Hr. Stauning af 1916 for Fremskridt. Jeg husker den store Smedestrejke i Firserne, som ledede af Hurop, der bagefter maatte rejse til Amerika. Jeg kan ogsaa huske Alliancen med Bønderne, da de Strejkendes Børn sendtes paa Landet og „Social-Demokraten" agiterede for „det gode danske Smør" men senere lod sig paavirke [illegible] af Fabrikant Mønsted, Millionæren i Aarhus, og slog om til Margarine. Jeg har siddet paa Bladets Kontor og drukket utallige Bajere med Strejkelederne i de Dage, men jeg kan ikke huske en [illegible] vundet Strejke. Og [illegible] jeg til at gentage [illegible] at en Strejke [illegible] Tab, direkte eller indirekte, fordi den hviler paa den [illegible] Misforstaaelse, at Arbejderne bestemmer Lønnen. En hver Student, der læser til statsvidenskabelig Eksamen, ved, at

Lønnen bestemmes af Tilbud og Efterspørgsel paa Arbejde og Kapital, af Raamaterialernes Pris, af Konkurrencen, af Toldsatserne, af Markedet, af Valutaen, af Levefoden, af Høsten, af Krig og Fred og mange andre Ting — men bare aldrig af Arbejderne. Og skønt Strejkerne, siden Alliancen med Arbejdsgiverne og [illegible] den med Kapitalistregeringen, har været den rene Fiendighed, lever Socialdemokraterne videre i den Indbildning, at det er dem der er Kanonkuglerne, og de andre der er Jydepotterne. De kan ikke se til Enden af deres egen Næse og opdage, at det er Socialismen der [illegible] gaar i Smadder, og Kapitalismen der holder.

Naar det staar i „Social-Demokraten", at Arbejderne i den Tid den har regeret og hoseret, har opnaaet højere Løn, er det [illegible] uden det [illegible]. For højere Løn betyder ikke andet end lavere Pengeværdi, det vil sige at al Ting er bleven dyrere. I Virkeligheden lønnes Arbejderne den Dag i Dag akkurat som da jeg stod i Lære

og Svendene ude paa den nu forsvundne Bodenhoffs Plads paa Christianshavn gik for 8 0 Mark om Dagen; for disse Par Kroner fik man nemlig den Gang ligesaa meget som nu for det mangedobbelte, og hvad er det saa for Snak om højere Løn?

Endelig har Socialdemokraterne fuldstændig glemt, at Socialismen ikke er højere Løn, men Lønnens Afskaffelse. Arbejderne er vedblevet at være det mest nedværdigende af alt: Lønarbejdere, noget ligesaa usselt som at være Skruebrækkere, hvorfor Lønarbejdernes store Flertal da ogsaa er endt som Skruebrækkere overfor Socialismen og Lejesvende for Kapitalismen baade i Værksted og i Rigsdagen. Føj for Satan, som Pastor Vilhelm Beck sagde.

Nej, Arbejderne varter Kapitalisterne op og lever af Drikkepenge. At de en Gang imellem forlanger lagt paa, betyder ikke andet for Forretningens Indehavere, end at det altsaa ikke endnu er gaaet op for Arbejderne, at Forretningen strængt taget er deres. Derfor er Arbejdsgiverne efterhaanden bleven ganske ligeglade med de strejkende Arbejdere; der truer dem ikke den mindste Fare fra den Kant, det er Jydepotter. Men de er bange for de revolutionære Arbejdere; det er nemlig dem der vil sætte Snylterne fra Bestillingen, det er Kanonkugler.

Under Socialdemokratiets Ledelse kører Arbejderbevægelsen imidlertid videre paa de gamle punkterede Gummihjul, der kaldes Strejke og Rigsdagsvalg. Førerne er ganske vist lidt flottere kørende; de har Selvejerbil og Checkbog paa Berlin. De er ogsaa kommen i finere Selskab end de Menige, som stadig er Lønarbejdere med Udgangstilladelse paa Valgdagen. At det er dem som med deres Arbejde holder hele Samfundet oppe, gør kun deres Afhængighed endnu grimmere. Værst er dog deres egen Uforstand. De forstaar ikke at Strejker støtter Kapitalismen; for Strejker angriber aldrig selve Lønforholdet men gaar tværtimod ud fra, at det skal bevares. Der er kun en eneste Strejke, som er socialistisk, og det er den der siger: Afskaf Løntvangen, gør Arbejdet til en lige Pligt for alle med en lige Ret til Part i Produktionen, medens det nu er et Slagsmaal om Udbyttet. Men denne Strejke, den revolutionære nyskabende Strejke, har Arbejderne aldrig tænkt paa; de er ikke naaet længere end til den ynkelige politiske Generalstrejke, und der Teufel lacht dazu.

Tag en Gang saadan et Ord som Klassekamp og tænk lidt over det. Det bruges jo i Reglen tankeløst. For det første er en Mængde Arbejdere gledet over i en anden Klasse; vi har f. Eks. Statshusmænd som er Ejendomsbesiddere og smaa Kapitalister; vi har Politikere der paa Valgdagen er Arbejdere men i Virkeligheden som Redaktører, Direktører, Bankmænd og Embedsmænd hører til oppe i Bourgeoisiet; vi har Socialdemokrater i intim Alliance med Kapitalisterne og i traadløs Forbindelse med Proletarerne. Det beviser klart, at Arbejdernes Klassekamp har sin værste Fjende i deres egen Klasse. Ordet er egentlig blevet taabeligt. Ikke blot er mangfoldige Arbejdere rykket op i Overklassen, men lige saa mange Kapitalister er raslet ned i Underklassen. Desuden er hele det nuværende Samfund ordnet som en uordnet Kamp om at komme op over de andre. Samfundsmoralen er først mig selv, og saa mig selv, og en Gang til mig selv, siden kan der altid blive lidt Hjælp til Lønarbejderne paa Finansloven. Det gamle Bourgeoisi er ikke den værste Klasse; langt værre er den Tilgang det har haft fra neden, de Folk som har lagt Vejen opad om ad Rømersgade eller Børsen; lad os ikke bruge det stærke Ord: Forræderne, for de er simpelthen fulgt med Strømmen. Men Socialismen, det er netop Vejen mod Strømmen; det er ikke Klassekampen for at komme op i Overklassen, men Klassekampen for at faa Klasseinddelingen tilintetgjort.

I Øjeblikket er Klasseinddelingen den, at Socialdemokraterne gaar sammen med Bourgeoisiet, som har opdaget, at de er uskadelige Jydepotter. Og i det der under disse Omstændigheder er blevet tilbage af Arbejde for Socialismen deltager kun Syndikalisterne og Ungsocialisterne. Men de er ogsaa fryglede af Overklassen og dens Socialdemokrater som Kanonkuglerne der skal skyde den nye Tid ind.

Denne Deling af Arbejderne gør selvfølgelig ikke Udsigterne for Socialismens Sejr lysere. Men paa den anden Side bør det ikke skjules, at Socialdemkraterne er 2den Klasses Arbejdere. De er Hædersmænd i Statens og Kapitalisternes Tjeneste. Med Arbejderklassens Frigørelse har de ikke noget at bestille.

Det nytter ikke noget at forsøge at bekæmpe Ideer med Hære.
Georg Brandes.

Er Tiden moden-?

Med denne Frase som Skjold søger og har altid saadanne sjæelige Magter som Frygtsomhed, Sløvsind, Egoisme og Ugidelighed søgt at hævde deres rummelige Plads. Og det stivnede, konservative Livssyn, som oftest dækket af et forlorent Frisind, tager altid og uvilkaarligt Afstand ved det nyes Frembrud med et ængsteligt: Er Tiden moden?

Men da Kulturlivets Praksis altid i mere eller mindre synlig Grad er Teoriens Udslag, gør det samme Forhold sig gældende i den aandelige Verden, paa Tankelivets Omraade. Naar en Anskuelse eller Idé synes at betegne et Spring frem i Udviklingen, er den sikker paa at blive mødt med Tvivlens Hæmsko: Er Tiden moden?

Sandheden er dog, at ingen Ide eller Impuls, som ikke er i absolut Modstrid med Forandringens Lov, kan fødes for tidligt, fordi selv den evnerigeste, frembringende Hjerne er et Produkt af sin egen Tid og næres deraf. Noget ganske andet er, at Tankens Realisation i det praktiske Liv kan foregaa langsomt og under en Modstand, hvis Styrke svarer til Forandringens Værdi. Modstand og Afsky er kun en Maalestok for de nydannende Tankers og Opdagelsers Brud med Overleveringen. Arbejdet for et Ideal er til enhver Tid ikke alene berettiget, men moralsk nødvendigt om ikke Personligheden skal gaa til Grunde, selv om Arbejdet tilsyneladende kun sætter Frugt i Had, Spot eller Foragt. Den historiske Erfaring viser, at særlig de samfundsreformatoriske Nydannelser er foregaaet under de største Lidelser, baade for Reformatorerne og Samfundet, men endda er vi, trods alle Smerter, ikke naaet længere end til den uligevægtige og dermed sygeligt forkvaklede, kapitalistiske Stat, som nu med alle Tegn paa Kulmination synes at gaa sin Opløsning i Møde. Det radikale Systemskifte i Østeuropa viser, at Tiden er modnet for Bourgeoisiets Fald, og forbavsende er det, at Østens Proletarmagt har kunnet holde Stand overfor det samlede europæiske Bourgeoisis Gift og Galde, Løgn og Bagvaskelse, som er spyet ud over Ruslands Navn.

Gæringen i Europa har ogsaa frembragt en livlig Knagen i vor hjemlige Samfundskonstruktion, der med sin Klasse- og Ringdannelse er opført efter det almindelige kapitalistiske System à la Kransekage og gennemsyret af et falsk og forvirrende Livssyn fra Bunden til Toppen. Bindemidlet, som fastholder Lagene indbyrdes og med Topfiguren — hvilken forøvrigt nylig fandt Tiden moden til at præstere det antifysiske og — parlamentariske Kunststykke, i adskillige Timer at være den i Luften frit svævende Sukkermand — dette Bindemiddel er Troen, den religiøse Tro med sine forskellige Udløbere: Autoritetstro, social, politisk, økonomisk og faglig Tro.

Men da Betingelsen for al ... at Menneskets kritiske Evn... les under Hengivelsen, er d... givet, at det kapitalistiske S... som ensidigt fremmer R... Udvikling og lægger alt ... for dens hensigtsmæssige ... fredsstillelse, maa føre til ... Fordærvelse. Hvor ødelæ... Kapitalismens Indflydelse ... den menneskelige Karakte... intet Sted tydeligere end ... ministrationens Forhold ... Proletariat, som ikke er re... teret i Rigsdagen. Paa det ... raade, hvor Kritik og S... lukkes ude, avles en lyss... reaukratisk Tøjleløshed, ... Eks. ikke undser sig ved ... Magtmidler at udpine P... fædre for Pengebidrag til B... imod Fuldmynighedsalderen ... vens Aand tillader vel ikke ... men dens Paragraffer sætter ... intet Forbud derimod, og ... hele synes Lovgivningen ... ane den Kendsgerning, at E... mænd kan nære antilov... bøjeligheder. Visse Mag... handlinger viser tydeligt, ... pitalismens Indflydelse paa ... teren lader en uhyggeli... ralsk Svamp og Skimmel ... verst Anstrøg skyde frodig ... paa Raadhuset. Dette ... muliggøres derved, at den ... delige Tro paa Bureaukrat... Hæderlighed fjærner den ... Kontrol og Opposition, hvor... den længe har været moden.

Et andet og større Felt ... der under Troens Magt er A... derbevægelsen. Her sættes ... Kræfter ind paa en Lønk... hvor hver Sejr uvægerligt ... af et endnu større Nederlag i... af Varefordyrelse. Men ge... de gamle Organisationer er ... derne oplært til at moda... Kapitalismen ved at efterligne ... Troen paa den store Kasse... nings Almagt næres uafladel... Førerne, som paa et sk... kratisk Grundlag i Virkel... er Diktatorer. Flertallet af... og afgør ganske vist, men ... bestemmer, hvorledes St... givningen skal være, fordi ... underkuer den kritiske Evne ... at overvære en Kongres ... man om Troens Magt i Arb... standen, naar man ser en ... vælges, ikke efter nøgterne ... vejelse, men blive kaaret ... den religiøse Fanatisme ...

Ved Troens Magt er den ... Organisation vokset sig saa ... og kompakt, at den ikke ... tids- eller hensigtssvarende ... vendigheden har derfor fre... en Opposition, som sætter ... staaelse, Viljestyrke og S... i Stedet for Tro, Disciplin ... vesind, og som gaar frem ... Devisen:

Tiden er altid moden!

Johs. Morten...

Vil du være med til at give ... bejderne Forstaaelse af deres ... tige historiske Opgaver, saa h... til med at sælge „DEN RØ... KRIG".

Syndikalismens Betydning for Arbejderne.

En Række Udtalelser.

Syndikalismen er den Klassebevægelse, der indser, at Arbejdernes Ret over Fabrik og Værksted skal anerkendes; denne Erobring, denne Arbejdets Frigørelse kan kun ske ved Arbejderne selv.

I Stedet for Tilliden til Præstens Gud, i Stedet for Tilliden til Politikernes Magt, indskærpet det moderne Proletariat, sætter Syndikalismen Tilliden til sig selv; i Stedet for Handlingen under Guds og Magthavernes Formynderskab sættes Lønarbejdernes „direkte Aktion“ i den soicale Revolutions Aand.

Følgelig proklamerer Syndikalismen Arbejderens Pligt til at handle selv, til at kæmpe selv, uomgængelige Betingelser for hans fuldstændige Frigørelse. Som Bonden kun kan høste i Kraft af sit Arbejde, vil Proletaren kun kunne nyde sine Rettigheder i Kraft af personlige Anstrængelser.

Som man ser, modsætter Syndikalismen sig Gudsidéen og den politiske Magts Frigørelsesevne. Den paastaar, at den sunde Fornuft nægter et Forsyn, der kun er Drivkraft for menneskelige Handlinger, og at Mennesket kun skulle være en Maskine, ude af Stand til at tænke og skabe. Dernæst nægter Syndikalismen, at Statsmagten i sig selv besidder en Evne til reformatorisk Fremskridt, i Kraft af hvilket Samfundets Lykke skulde afhænge af Statsmagtens Godtykke. Tværtimod! Statsmagten kan ikke disponere over Samfundslykken; denne gives ikke; det er over Statsmagtens Evne. Samfundslykken skabes og erobres.

Men medens Syndikalismen afviser al Mysticisme af enhver overnaturlig Indblanding, medens den afslaar Magthavernes „Omhu“ for Arbejdernes Velvære, afviser den ingenlunde de Arbejdere, der ere opfyldte af religiøse Idéer eller have Tillid til Politikernes Reformer.

Syndikalismen er nemlig den Enhedsbevægelse, ved hvilken Arbejderne bekæmper een fælles Fjende, Arbejdskøberne.

Og éngang i Bevægelsen, vil den religiøse Arbejder, den politisk Interesserede Arbejder i Kraft af selve Bevægelsens Aand og Handlinger fjernes fra enhver Idé om noget overnaturligt og fra enhver Tro paa arbejdervenlig politisk Intervention.

Var det ikke saaledes, vilde Syndikalismen ikke længere være Arbejdernes Frigørelseskamp, men kun en Side af denne; den vilde medvirke ved et Arbejde under Inspiration og under Førerskab enten af den guddommelige Magt, som Le Sillon (kristelige, katholske Demokrater) ønsker det af politiske Partier, som det socialistiske Parti ønsker det, eller af Regeringen, som Politikere af alle Partier ønsker det lige begærlige efter Magten for at kunne dirigere og regere Arbejderklassen.

Griffuelhes.

*

I det moderne Samfund er Menneskene skilte i to skarpt afgrænsede Klasser.

De fattige, de undertrykte, de regerede Producenter, de udbyttede, de udplyndrede, have Interesse i at forene sig for at forsvare sig imod de riges Klasse, mod Undertrykkerne, de regerende, de udbyttende, Udplyndrerne, Snylterne, der paa deres Side understøtter hverandre.

Ved den moderne Syndikalisme har Arbejderne imidlertid forstaaet, at for at bevare deres Uafhængighed og deres Værdighed maa de trodse, ringeagte og foragte alle de Fordele, alle de Imødekommenheder, der have en fremmed Kilde, ikke skyldes de organiserede egne Anstrængelser eller Arbejdernes Solidaritet.

Den revolutionære Syndikalisme har lært de paa økonomisk Grundlag organiserede Arbejdere, kun at stole paa deres egne Kræfter til Opdragelse, Organisation og Handling, og til at opnaa hos Arbejdskøberne og Magthaverne de øjeblikkelige Indrømmelser, som de forlanger.

De smukkeste Theorier over Klassekampen blegne ved Siden af den fornemste Klasse-Handling, der er den faglige og revolutionære Arbejderkamp mod Udbytningen.

Dersom Arbejderne ved den syndikalistiske Opdragelse har kunnet „tilegne sig Videnskaben om deres Ulykke“, vil de i Virkeligheden kun stole paa sig selv i Arbejdet for at gøre Ende paa denne Ulykke.

Yvetot.

*

Den revolutionære Syndikalisme vil søge at forene alle udbyttede, uden Hensyn til deres Race, Nationalitet, filosofiske, religiøse eller politiske Overbevisning, til fælles Kamp for deres fælles Interesser. Men hvilke er da disse fælles Interesser? Selvfølgelig den størst mulige Frihed, økonomisk saavel som moralsk og politisk. Nu er Frihed imidlertid kun et tomt Ord, saalænge nogle faa er Herrer over Arbejdsmidlerne, d. e. Jorden og Maskinerne. Arbejderne maa derfor søge i saa vidt Udstrækning som muligt at gøre sig til Herrer over Arbejdsmidlerne og Arbejdsvilkaarene, og deres endelige Maal maa være at blive eneraadende over Arbejdsmidlerne. Dette er Arbejderklassens Maal, det er den sociale Revolution, Lønslaveriets Afskaffelse.

At naa dette Maal er en økonomisk Opgave, og Arbejderklassens Kamp bliver altsaa en økonomisk Kamp.

M.

Literatur.

Rudolf Rocker: Socialdemokrati og Anarkisme. Norges ungsocialistiske Forbunds Forlag. 16 Sider. 25 Øre.

„Forskellen mellem Socialdemokrati og Anarkisme ligger ikke blot i disses taktiske Uligheder, men maa i første Række søges i principielle Modsætninger.“ Med disse Ord aabner Rocker den foreliggende Pjece og de efterfølgende Sider er en Underbyggen at hvori disse Forskelligheder bestaar. Med Udgangspunkt i det marxistiske Socialdemokratis fatalistiske Kulsviertro paa en fastsat, historisk bestemt Udvikling, og det deraf følgende Valg af Aktion, eller rettere sagt Ikke-Aktion, for at skabe Betingelserne for et socialistisk Samfund, gaar Forf. videre og udvikler Anarkismens Grundtanker, saa nøjagtig som man kan fordre af et lille Skrift paa 16 Sider. Jeg haaber at denne Pjece skal kunne faa stor Udbredelse her i Danmark. Den har sikkert noget nyt at byde den som ikke til daglig beskæftiger sig med disse Problemer indenfor den socialistiske Verden.

Her i Danmark kan vi drage Nytte af de gode Pjecer der udgives paa Norsk. Men — vore norske Kammerater bør ikke hjælpe med at forhindre os deri. Jeg erindrer fra Henrik Ibsens Breve, hvordan han Gang efter Gang af praktiske Grunde slaar til Lyd for at holde de skandinaviske Skriftsprog saa nær hinanden som mulig. De Bestræbelser som findes i Norge, og forresten ogsaa i Sverige, at lade Talsproget danne Forbilledet for Skriftsproget, synes jeg i hvert Tilfælde ikke bør efterlignes. Der findes Digterværker, der selv er sit Forsvar for Benyttelse af Dialekt. Men den teoretiske Literatur bør holdes af Vejen for disse Forsøg. De Forsøg som i denne Pjece gøres for at praktisere Udtalesprogets „Forenklinger“ synes mig ikke ret lykkedes. De rent internationale Ord med Endelsen „tionale“ som man i Norsk mer og mer skriver „sjonale“, eller „produksjon“, „institusjon“ etc. vanskeliggør faktisk Læsningen, uden at de paa nogen Maade kan forsvares. Lad gaa med „grunn“ (hvor ligger Forenklingen?) men „å“ for „og“? Endnu er vi vel ikke helt tandløse? Især naar vi skriver.

Jeg vilde ikke have blandet mig i disse „Forbedringer“ hvis jeg ikke vidste at de, i det mindste hos ikke norske Læsere, vækker en Følelse af Ubehag, som maaske kan forhindre at disse giver sig i Lag med større Arbejder. I denne Pjece gør det ikke nogen Skade, især fordi for enkelte Ords Vedkommende „Forbedringerne“ ikke er helt gennemførte. Jeg vil altsaa anbefale Ungsocialisterne i Danmark at bestille denne Pjece og sprede den blandt Arbejderne.

Den kan bestilles hos Ungsoc. Forbunds Forlag, Kildalsgt. 14, 2. t. v., Kristiania.

Amatør.

Arbejdernes Pligter.

Har Arbejderne Pligter overfor et kapitalistisk Samfund?

Er det Arbejdernes Pligt at udføre godt og solidt Arbejde i et Samfund, hvor Arbejdets Frugter tilfalder Kapitalen?

Nej, sandelig har vi ikke som Arbejdere nogen Pligt til at udføre godt Arbejde for den Kapital som ved Udbytningen af os gør, at vi lever under umenneskelige Forhold; thi hvis vi som Arbejdere vilde udføre godt og solidt Arbejde, vilde vi dermed støtte og styrke Kapitalen, og som saadan holde og beskytte de Grundpiller, der bærer vort nuværende uretfærdige Samfund.

Jeg kan derfor fuldt ud støtte vor gamle Meningsfælle I. I. Ipsen, naar han paa et Møde fornylig udtalte: „Er det forkasteligt at være Skruebrækker, da er det ligesaa forkasteligt at være Lønarbejder.“

Det er ikke rigtigt at man som Socialist — som den der vil styrte det nuværende Samfund til Fordel for et Frihedens Samfund — arbejder for et kapitalistisk Samfund, og dermed indordner sig i dette og opretholder det ved sit Arbejde. Vi burde altsaa som Socialister nægte at arbejde for det nuværende Samfund; men denne Nægten at arbejde vilde jo hurtig skaffe os bag Fængslets Mure, idet vi jo ingen Penge fik, og hvis vi ikke vilde dø af Sult, maatte vi jo tage hvad vi havde Brug for hos Kapitalen, og som det kaldes, stjæle.

Men da Arbejderne ikke staar som en enig oplyst Masse, kan vi jo ikke nægte at arbejde for Kapitalen, smide den bort og selv overtage Produktionen, vi maa altsaa arbejde for Udbytterne. Vi maa være Lønarbejdere for Kapitalen og dog arbejde som Socialister for at styrte Kapitalen. Dette maa man gøre ved at sabotere overfor Kapitalen, ved at udføre daarligt og slet Arbejde for den. Det er ikke tilstrækkeligt man anvender Sabotagen i Kamp for en Lønforhøjelse el. lign. og saa naar man har faaet Forhøjelsen arbejder stødt og leverer godt Arbejde. Sabotagen maa føres ved Arbejdet saalænge Kapitalen har Magten i Samfundet. Arbejderne har ingen Pligter overfor den Klasse, der holder den nede i Elendighed. Derfor maa vi som Ungsocialister gøre alt for blandt Arbejderne at nedbryde den Tro og Respekt de har for de kapitalistiske Autoriteter, og saa fortælle Arbejderne hvad Pligter de har.

Arbejdernes Pligter det er at være med i Arbejdet for Socialismen, og dermed skaffe Glæde og Lykke for Menneskene. Derfor, Arbejdere, vaagn op af den Dvale I er i, deltag i vort Arbejde for Retfærdigheden, da gør I eders Pligt.

A. P.

Er du Modstander af Militarismen, kan du agitere for din Mening ved at sprede „DEN RØDE KRIG“.

Hvorfor?

Du arbejdende Mand, du arbejdende Kvinde, hvorfor lever du?

Jeg stiller dig Spørgsmaalet for fuldt Alvor. Ikke blot Alvor, men med harmdirrende, fnysende, hjertegribende Vrede! Jeg spørger mig selv. Thi dit Liv og mit er ens. Hvorfor lever du? Hvorfor lever vi?

Jeg skulde ville feje væk Spørgsmaalet med det Svar, at vi ikke lever. Men jeg er bange for, at du da vil falde over mig med den Paastand at jeg vrøvler.

Den Tilværelse vi fører, kan man kalde den Liv? Denne Trællen fra Morgen til Aften, med et Arbejde som forøder al vor Livskraft. Denne Døsen bort Tiden ved Maskinen eller over Pulten. Denne trætte Slæben mellem Morgen og Aften som vi Lønslaver præsterer. Hvorfor? **Hvorfor? HVORFOR?**

Spørgsmaalet ætser sig ind i min Hjerne, i mine Nerver, det brænder i mit Hjerte og gør mig Syg.

Hvorfor vedbliver vi med at leve vort Liv paa denne Maade, naar det er saa let at forandre det hele?

Jeg har som saa mange andre kunnet holde Spørgsmaalet fra Livet ved at deltage i Kampen, ved at se og glæde mig til „Fremskridtet" eller Udviklingen, som er saa tydelig, at man gør Nar af den. Men alt dette tilfredsstiller ikke længere. Det er blot Halvheder.

Thi hvad er dette: Udvikling?

Er der mere end den tekniske Udvikling som er levende? Den Udvikling som 1800 Folk oplevede med Maskinens Indførelse, som løste de trællende fra en Form af Trælleliv og skabte en ny Form. Er det noget andet der foregaar nu?

Forandrer denne Udvikling vor Stilling? Ja, thi den forværrer den! Den forriger Produktionskræfterne, men den medfører ikke samtidig den Fællesskabets Berigelse, som skulde give alle Mulighed for Delagtiggørelse i Kulturlivets Goder. Kontrasten mellem de tekniske og materielle Muligheder og den menneskelige Hjernes Oversigt over og retfærdige Fordeling af saavel Deltagelsen i fremskabendet som Fordelingen af Rigdommene er himmelskriende. Ordningen af Samfundets Fællesskab er jo et Par Hundrede Aar efter den tekniske Udvikling.

Vi, der lider mest af disse Tilstande, segner under Byrden. Denne „Udvikling" skaber Forbandelsens Tomhed i vor Tilværelse. Den lader os halvsultne, halvtilfredsstillede tilbage, den vækker Haab i vore Hjerter som blot er Lygtemænd, den fører os ud i Skinbevægelser.

Det materielle Fremskridt? Hvad nytter det os?

Vi har næppe Tid til at læse om det, i hvert Fald ikke saa meget at vi kan sige, at vi følger med dette Fremskridt.

Dets Overskud muliggør kommunale Konserter. Men til hvad Nytte? Vi har aldrig haft Tid til at forstaa Musikens Mesterværker, vi har ikke engang de elementære Forudsætninger for at nyde Chopin. Wagners „Tannhäuser" og „Mestersangerne" kan som Musik betragtet godt være uskreven for vor Skyld. Tonerne overvælder os. Men de genføder ingen Billeder hos os. Vor Trælletilværelse maa nøjes med Døgnets Melodier, der ikke kræver nogle Forudsætninger for at forstaas.

Den tekniske Udviklings Overskud giver Mulighed for kommunale Biblioteker. Men naar vi har gennemgaaet Skolens Lektietimer, der gør Læsning til Strafarbejde, saa føler vi Glæde ved at blive fri for at læse. Og hvis Lysten senere hen vaagner, hvis vi gribes af den Bølge der gaar gennem Tiden og som kaldes Almenuddannelse, saa kan vi ikke læse, thi for at kunne læse kræves mere end at kunne Alfabetet og at have Bøger. Hvis vi faar fat i en Bog som ikke er af Carit Etlar eller Marie Sophie Schwartz, saa kan vi ligesaa godt lade være at aabne den. Tusinde af os har f. Eks. læst Jack Londons Bog: „Martin Eden". Men vi forstod ikke mere end det halve af hvad han skrev; vor syvaarige Lektielæsningstid havde ikke givet os et eneste Vink om at der eksisterer saa mange Spørgsmaal som skal løses, for at man skal kunne betragtes som et almindeligt uddannet Menneske. Og de fleste af os levede under saa normerede Forhold, at vi ikke kunde slide os løs fra Arbejdet for at indhente det forsømte.

Eller tag en Bog af populærvidenskabelig Art. Tag f. Eks. en om Astronomi. En af de Fag som i Virkeligheden er saa interessant og belærende at beskæftige sig med. Vore Kundskabsforudsætninger er saa minimale, at vi næppe med Benyttelse af hele vor Fritid kan trænge ind til Forstaaelse af dette Emne. Og om vi helt kaster os over et eller andet Specialspørgsmaal, saa bliver vor Tilværelse i Fabrikken med dens otte Timer mekanisk Arbejde, en ren Forbandelse.

Det er gaaet i Blodet som en kapitalistisk Foreteelse, at nogle af Samfundets Medlemmer skal udføre det mekaniske Arbejde, og andre specialisere sig paa det aandelige.

Her er Samfundsudviklingen gaaet i staa. Paa dette Punkt staar vi endnu og tramper. Forstaaelsen for en Nyorganisering, for en Udjævning af dette Forhold er ikke til Stede. Men de materielle og tekniske Betingelser er der.

Peter Krapotkin har for mange Aar siden paa en overbevisende Maade beskæftiget sig med dette Spørgsmaal (se hans: „Erobringen af Brødet", og „Haanden og Hjernens Arbejde") men Borgerskabet, som ikke endnu har større Anledning til at løse disse Spørgsmaal kaldte ham Utopist, paa Trods af at han paa sin Side kunde mobilisere mange dygtige Nationaløkonomer. Socialdemokraterne foretrak at vælge Rigsdagsmænd fremfor at sætte al Kraft ind paa at oplyse og organisere Arbejderne for Realisationen af et frit Samfund, hvor Deltagelsen i det tekniske Arbejde fordeltes paa alle Samfundets sunde Medlemmer med et Par Timer pr. Døgn. Og Anarkisterne var i for stærkt Mindretal og maatte kæmpe mod for mange Fronter til at kunne, i den Grad det var nødvendigt, gennemsyre Arbejderne med Forstaaelse for denne sin eneste og vigtigste Opgave.

Men for hver Dag der gaar, maa Kravet blive stærkere. Saadant som Livet nu leves, er det meningsløst. Vore Børns Fremtid raaber os til Handling, raaber til os at bryde Slavelænkerne, at rydde op i Trællesindet.

I en Tid, hvor tilmed statsbetalte Professorer som Georg von Gizycki kan skrive: „Den almindelige Utilfredshed med de bestaaende sociale Forhold er i Virkeligheden det bedste ved vore nuværende Tilstande!" — da skammer man sig over at saa mange Arbejdere staar uforstaaende for den nye Tids Krav.

Emil Manus.

Anarkistforskrækkelse.

Stor Arbejderfest afholdtes Søndag den 27. Juni i Venstres faste Borg Grenaa med selveste fhv. Minister Stauning som Taler.

Det er glædeligt at se, at Arbejderne derude, knuget af Kapitalens Klo, er begyndt at vaagne, men tillige sørgeligt at se dem blive vildledte af politiske Spækjægere.

Da den store Forsamling i Procession var marscheret gennem Byens Gader til Anlæget, besteg Ulven i Faareklæder alias — Minister Staauning straks Talerstolen.

Da han ikke anede, at der var nogen Opposition tilstede begyndte han med at anbefale Forsamlingen at købe den Literatur der af nogle unge Mennesker blev falbudt paa Pladsen.

U. S. F. Aarhus havde sendt en Agitator derud, og han var selvfølgelig paa Tæerne med det samme. Salget gik strygende og Minister Staunings Øjne stod stive af Skræk, da han fik Øje paa „Den røde Krig". „Den røde Krig"s Artikler er jo heller ikke rigtig tillempet efter en nationalistisk Tale om det — sønderjydske Spørgsmaal.

Men enten Hr. Stauning nu synes om det eller ikke, kan vi forsikre ham for, at det ikke bliver sidste Gang vi gæster Grenaa. Skal Grenaa endelig være en rød By, saa maa vi først feje Bedragerne til Side, og opfostre en Slægt, der er selvstændig i Sind og Tankegang, en Slægt, der ved hvad den vil og ikke som nu en Flok der samles en Gang eller to om Aaret under røde Faner og klingende Spil for at høre og se de parlamentariske Taskenspillerkunster og saa Dagen efter atter vandre i den kapitalistiske Trædemølle uden at kende Vej eller Sti op mod Friheden og Lyset.

Vi vil opelske en Slægt, der se[r] skal tage den Frihed enhver lide[r] de Proletar og Lønslave længe[s] efter. Først da bliver Grenaa [en] rød By. —

De aarhusianske Faareklipp[ere] lod Mandag den 5. Juli for sid[ste] Gang før Valget deres Lokke[r] gjalde ud over Hjorden i A[...]gades Forsamlingsbygning.

Spidserne fra „Danmarks soc[ial]demokratiske Ungdom" var m[ødt] op og forsøgte at afsætte de[res] Organ „Rød Ungdom". Salget [gik] imidlertid sløjt, grundet paa [at] Aarhus Ungsocialistisk Foren[ing] fra Forbundet havde rekvireret [en] Del ældre Blade af „Den rød[e] Krig", som paa Mødet blev ud[delt] gratis.

Dette kunde selvfølgelig [ikke] gaa upaaagtet hen og en K[...] fra de Gule blev derfor øjeblikke[lig] sendt op til Formanden for Fæl[les]organisationen, Hr. Martin Pete[r]sen, som derefter maatte frem p[aa] Tribunen og opfordre Arbejd[erne] til at købe „Rød Ungdom" s[aa] man ikke maatte forveksle me[d] Blad, der, som han oplyste, [...] „Rød Krig" og var et rent [anar]kistisk Organ.

Som det altid gaar, havde de[t] indirekte Forbud mod at k[øbe] „Den røde Krig", den stik m[od]satte Virkning, idet vi efter M[ødet] solgte flere Blade af det sidst [ud]komne Nr., og vi bringer herm[ed] Martin Petersen vor Tak for ha[ns] Deltagelse i Agitationen for „De[n] røde Krig".

Iøvrigt henstiller vi til „Dan[]marks socialdemokratiske Ung[]dom", at naar de endelig skal h[a]ve et Organ, beregnet til at [ud]sættes blandt Arbejderne, at de[t] da bliver et Blad med virkelig s[o]cialistisk Oplysning, og ikke [et] Blad som det nuværende, de[r] naar man skal sige Sandhede[n] kun er egnet til at bruges na[ar] man gaar et vist Sted hen, ef[ter]som det er ganske blottet for [op]lysende socialistisk Stof, med U[d]tagelse af en kort Artikel, skreve[t] af den uafhængige tyske Soci[al]demokrat, Theoretikeren K[arl] Kautzky. Resten er enten Med[]delelser fra Afdelingerne el[ler] Smædeskriverier mod deres Ge[n]gangere, Venstresocialisterne, s[aa] hvis de efterfølgende Numre bli[ver] et Sidestykke til Bladets Nr. [...] faar man unægtelig det Indtr[yk] at det maa være nogle tomhje[rne] de Herrer der sidder i „Rød U[ng]dom"s Redaktion.

Det er forstaaeligt, at en fatt[ig] Arbejder ikke har Raad til at [o]ofre de 20 Øre paa et lille 4-sidet Bl[ad] naar det tillige er ganske blott[et] for Indhold. Altsaa, læg Hjer[nen] i Blød og lav Bladet om fra [et] ganske almindeligt Stykke . . . pa[]pir (som det nu er) og til et Bla[d] hvor man i det mindste kan faa [at] vide, hvad det er das grosse Vaterlands begejstrede Søn[]ner vil, mere forlanger vi ikke.

Tilslut kan vi oplyse de Herrer socialdemokratiske Førere om, at vi skal vide at følge dem paa hele deres Færden saaledes, at der ikke skal blive afholdt et eneste

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen aaben Onsdag, Fredag og Lørdag Aften Kl. 7—9.

En god Bog.

En af de vægtigste Indvendinger mod den anarkistiske Kommunisme, en Indvending man møder fra intelligente Modstandere, er følgende: „I Kommunister regner med at Menneskene skal blive bedre end de er, saaledes at de frivilligt skulde enes om Samarbejde, uden at nogen Herre, et Menneske, som har reel, materiel Magt over dem, ved denne sin Magt bringer dem til Samarbejdet. Der maa nødvendigvis være een, eller nogle forholdsvis faa, som planlægger og ordner Arbejdet, organiserer og leder Menneskene til dettes Udførelse; ellers kan man ikke enes, alle vil befale, ingen vil adlyde."

Har man nu ikke en meget stor Viden om Menneskenes virkelige Adfærd i dette Forhold, baade her blandt os selv og blandt alle Jordens Folk og Racer, og baade i Nutid og Fortid, saa kan man ikke afvise denne Indvending. Man maa sige: „Ja, her staar vi hver med sin Tro. Jeg føler mig overbevist om at Menneskene kan arbejde solidarisk og langt bedre end under Kommando. Du tror at de kun kan arbejde under „de dygtigstes" Kommando." Og naar Modstanderen nu har mærket at man er uden Beviser, vil han hyppigt blive dristigt nok til at paastaa, at hele Slægtens Historie viser, at Menneskene kun har kunnet enes og leve i Fred og Orden og frugtbringende Arbejde under den skrappeste Tvang og Kommando. —

Men nu er det heldigvis netop dette, som Historien — og Geografien — i k k e viser, naar man studerer grundigt, og ikke nøjes med Skolernes Lærebøger, som naturligvis ser med „Statsborgerens" Briller. — Nej, læs Peter Krapotkins herlige Bog „Gensidig Hjælp", hvor han paa den mest interessante og opløftende Maade viser, at Menneskene i Virkeligheden arbejder bedst, naar de frivilligt og solidarisk enes om Arbejdet. Og han viser, at Menneskene før i Tiden, og for Resten ogsaa nu, kan enes i Samarbejde uden at nogen Hersker kommanderer dem dertil. Du vil her møde en Videnskabsmand i Ordets bedste Betydning, en ærlig Mand, som ikke et Øjeblik kaster falsk Belysning over noget Fænomen for at faa det til at passe i hans eget Kram, en grundig Mand, som ikke fremfører eet overfladisk Argument, og en Mand med en Viden og en Skarpsindighed, som gør, at man faar den absolutte Tillid til ham som virkelig naturvidenskabelig Forsker. Ham vil ingen, som har læst hans Bøger, kalde en utopisk Drømmer eller en idealistisk Fanatiker. Hver Linie i „Gensidig Hjælp" er præget af den roligste Undersøgelse, den mest intelligente Forstaaelse af videnskabelige Modstandere, og saa henter den sine Eksempler om de omhandlede Forhold i Menneskenes og Dyrenes Liv fra egne Iagttagelser og fra en saadan Mængde Værker af Opdagelsesrejsende, Missionærer og Naturhistorikere, at en tendentiøs Ensidighed i Fremstillingen er udelukket. Derved bliver den tillige et fortrinligt Udgangspunkt for videre Studium.

Foruden at være et solidt videnskabeligt Grundlag for den socialistiske Samfundsanskuelse, er denne Bog en Samling Skildringer af de mest interessante Forhold i Dyrenes og Menneskenes Liv, i Nutid og Fortid, et „Dannelsesstof" af høj Værdi, og saa er det en Bog man læser med Spænding og med stadig Glæde. Køb den eller laan den i Bibliothekerne. Hvad Anskuelse du end har, vil du hente aandelige Værdier af den.

Carlé.

Maade hvor „Den røde Krig" ikke er repræsenteret.
„Den røde Krig" skal bane sig Vej over den socialdemokratiske Presses Ruiner.
Paa Aarhus Ungsocialistisk Forenings Vegne.
Peter Petersen.

Krapotkin om Rusland.

Et Brev til de engelske Arbejdere.

I London er der nylig offentliggjort et Budskab til de engelske Arbejdere fra Krapotkin, som er bosat i Dimitrov i Nærheden af Moskva. Han opfordrer Vestmagterne til at aabne Handelsforbindelse med Rusland. Han fremholder videre, at al aaben eller maskeret Intervention i Rusland fra udenlandsk Hold maa ophøre.

Han paapeger for Vestmagternes Arbejdere, at det nuværende Regime er et Eksempel paa, hvordan Kommunismen ikke skal gennemføres.

Forsøget paa at opbygge en komunistisk Republik i Overenstemmelse med Grundlinjerne til en stærk centraliseret Statskomunisme under et eneste Partis jernhaarde Diktatur har allerede gjort Fiasko, endskønt en hel Del nye Begreber om Arbejdernes Stilling og Rettigheder er opkommet gennem Revolutionen, og blevet bestaaende.

Dette, skriver Krapotkin, er ikke den rette Maade at fuldbyrde en Revolution, det er Maaden at umuliggøre dens Virkelighedsgørelse.

Det er Grunden, hvorfor jeg anser det for at være min Pligt at advare eder mod en lignende Kampmetode.

Hvad Rusland angaar, ligger dets Fremtid ikke i en centraliseret Regering, men i Retning mod et stort Forbund af dets mange forskellige Dele som uafhængige Enheder.

Den lille Flok.

(Mel.: I Flugt gaar Tiden.)

Du lille Flok, der langsomt frem sig strider,
fornægtet, haanet af den blinde Hær —
af Arbejdstrælle, trods de bittert lider
dog hjælper Bødlen paa hans Stimandsfærd.
Med Bajonetten nu haandhæves Retten,
man myrder blindt i Socialismens Navn.
Du lille Flok, skal blæses nu Retræten?
Skal slukkes din Oplysnings røde Bavn?

Skal Magt for Ret til Højbords sig nu brede,
skal Løgnens Slam som Taagedunster graa
forgifte Slavens Sind — i Dybet nede
ham holde fangen i den mørke Vraa,
skal Produktionens Herre stadig slæbe
sit Guld til dem der snylter Livet hen?
Nej Kammerater! Lad os altid stræbe
at føre Kampen, spænde Gjord ved Lænd.

Vi vil vort Lys i Verdens Mørke tænde,
mod Reaktionen slaa et sidste Slag,
snart skal det gamle Samfunds Rester brænde,
snart gryer Socialismens klare Dag.
Vi vil af Kapitalens Favntag rive
den Arbejdshær, vi elsker og har kær,
vi vil paa Jorden Friheds Kaar den give,
den Hær hvoraf vi selv oprunden er.

Peter Petersen.

Hvad man end vil mene om Syndikalismens Udførbarhed, saa kan det ikke nægtes, at de Tanker, den har sat i Verden, har bidraget meget til at sætte Liv igen i Arbejderbevægelsen, og de har ligeledes faaet den til atter at besinde sig paa visse Ting af grundlæggende Betydning, som den stod i Fare at glemme.

Bertrand Russel.

Rusland og vi.

Syndikalister og Anarkister her i Skandinavien (tildels ogsaa i Centraleuropa) er tilbøjelige til at tage Afstand fra den russiske Revolution, eller i hvert Fald til kun vrangvilligt at tale om den. Ligger der nogen reel Grund bag denne Afstandtagen? Er der i Virkeligheden andet end Marx' og Bakunin's Stridigheder for 50 Aar siden, kort sagt Sekterisme, Snæversyn, Mangel paa Realitetssans?

Det er sandt, at skal man vælge mellem den Form for Kommunisme der for Øjeblikket praktiseres i Rusland og den der praktiseres i Zapatarepubliken i Meksiko (hvor Stat, Penge, Løn er ukendte Begreber), i saa Fald vil man vælge Meksiko. Men hvor kan noget Menneske af den Grund fordømme Rusland. Kommunismen vælger man dog ikke som man vælger Skjorte; den tvinges kun igennem under bitter Kamp, og denne Kamp vil altid præge Tilstandene længe efter at den er ophørt.

Man tager i Reglen Afstand fra Centraliseringen, Diktaturet, Taktiken, Anvendelsen af Voldsmidler, Militarismen o. s. v. Det er muligt at Udviklingen i Rusland, hvis f. Eks. Anarkisterne havde haft Ledelsen, var gaaet i en noget mindre centralistisk, mindre statsmæssig, mindre byrokratisk Retning, medens de Mænd, hvis Fortjeneste det var at faa Revolutionen gjort til en social i Stedet for en politisk (Regeringsforandring), som formaaede at paabegynde Udbytningens Afskaffelse effektivt, har præget Udviklingen i centralistisk Retning. Men er Centralisationen — som iøvrigt overdrives — Kærnepunktet, saadan som mange Anarkister hævder? Det er klart at store byrokratiske Foretagender i Længden vil være frihedsfjendske; men selv indenfor Kapitalismen kender man dog baade Decentralisation (den gamle liberale Periode) og Centralisation (moderne Kartel- og Statskapitalisme). Det er indlysende at naar først den kapitalistiske Magt er brudt, kan man tage den Opgave op, at udvikle Decentralisationen. Det er i hvert Fald et Problem, der langtfra kan maale sig med Spørgsmaalet om Udbytningens Afskaffelse.

Desuden, hvis Anarkisterne havde haft Tingene i deres Haand, vilde de ikke have kunnet undgaa Centralisering — megen Centralisering —, thi Krig er en Centralisationsforretning, og Krigen kunde vel heller ikke Anarkisterne have undgaaet.

De samme Betragtninger kan anlægges paa Spørgsmaalet om Proletariatets Diktatur. Det mærkelige Synspunkt, som nogle Ungsocialister anlægger — at man ikke maa undertrykke andre Befolkningsklasser, forstaar jeg ikke. Skulde Proletariatet ikke have Ret til at diktere Overklassen, Snylterne, Aagrerne, Udsugerne Udbytningens Afskaffelse? Men hertil behøves ingen Statsmagt, siger

andre. Det er muligt, men det kommer til at afhænge af hvor organiseret Modstanderen er. Kontrarevolutionisterne i Rusland har været godt organiseret; hvis ikke Sovjetregeringen havde formaaet at skabe den røde Hær, havde Ententen forlængst knust alt nyt i Rusland. Og hvorledes skulde det være muligt at skabe en stor Hær uden Centralisation?

Og hvorledes skulde det ikket talrige Byproletariat kunne holde den store, ejendomsfanatiske Bondebefolkning Stangen, hvis det ikke havde staaet stærkt koncentreret? Der er dem der mener at dette netop er det gale ved hele Kommunistrevolutionen; et Mindretal maa ikke paatvinge et Flertal sine Meninger. Maa man ikke have Lov til at hindre selv et Flertal i at efterstræbe en Stilling i Samfundet som private Jordejere d. v. s. Kapitalister, Udbyttere? Til Hindring af denne Bondekapitalisme har Proletardiktaturet været nødvendigt.

I Sammenhæng hermed staar Kritiken af den anvendte Taktik: at Proletariatet skal gribe Statsmagten og bruge denne i den sociale Omformnings Tjeneste. Man henviser til at ogsaa Socialdemokraternes Taktik gaar ud paa at erobre Statsmagten. Men Socialdemokraterne forstaar ved Staten kun Parlamentet, medens de russiske Kommunister ikke kan paastaas at have haft synderlig Respekt for Parlamentet; ved Statsmagt har de derimod forstaaet de reelle Magtmidler, Hæren, Politiet, Domstolene, Embedskontorerne osv. Og naar man peger paa at Socialdemokratiet i Tyskland kort efter Novemberrevolutionen havde Statsmagten i sin Haand, men at Kapitalisterne alligevel beholdt deres Privilegier, saa maa man erindre at Socialforrædernes Politik netop gik ud paa i k k e at benytte Statsmagten til at fravriste Kapitalisterne deres Privilegier, men tværtimod paa at sikre dem. At derimod de russiske Kommunister benytter denne Fremgangsmaade kan man faa bekræftet ved at spørge de emigrerede Fabrikejere, Forretningsmænd etc.

Det er rigtigt at Revolutionen i Rusland begyndte som „syndikalistisk“, d. v. s. paa Arbejdspladserne, i Regimenterne o. s. v., og at „Raadene“ er „syndikalistiske“ Dannelser; men paa et Tidspunkt da det hele truede med at ende i smaaborgerlig Stagnation, d. v. s. ny Chancer for Storkapitalismen, greb Bolshevikerne ind med deres „Stats“-Taktik. Og har man i Vesteuropa Raad til at lade være med at beskæftige sig med denne sidste Taktik? Kunde vi ikke selv risikere at komme i samme Situation som Russerne?

Man siger fra syndikalistisk Side, at Fagforeningerne skal være det bærende Grundlag for Klassekampen; man kan ikke samle Arbejderne paa deres brogede Anskuelser om alt muligt, men paa deres Interesser paa Arbejdspladsen; derfor maa politiske Partier ikke faa Magten over Fagforeningerne og trænge disse tilbage i 2. Plan (jfr de socialdemokratiske). Dette er netop et af Syndikalismens geniale Træk; men hvor mange forfusker ikke dette ved at forlange at Fagforeningerne skal være u p o l i t i s k e. Selvfølgelig skal Fagforeningerne være politiske, ikke parlamentspolitiske, men virkelig proletarpolitiske, d. v. s. have til Hovedformaal Kommunismens, Fællesskabets Indførelse. Og hvis Fagforeningerne ikke vedkender sig dette er det de bevidste Revolutionæres Opgave (hvad enten de betegner sig Kommunister, Syndikalister, Anarkister, Ungsocialister o. s. v.) at faa Fagforeningerne naglet til denne Politik. De Syndikalister, for hvem Syndikalismen kun betyder Midlet til at opnaa de størst mulige Fordele m. H. t. Løn, Arbejdstid o. s. v., et bedre egnet Middel end den socialdemokratiske Forhandlingstaktik, har ikke faaet fat i Syndikalismens revolutionære Maal.

Fagoppositionen er i Virkeligheden en politisk Aktionsbevægelse (i rigtig Forstand), baseret paa et udmærket Princip: Klubber i Fagforeningerne, med Adgang for „Intellektuelle“ etc.; den har et ret fast formuleret Program; og kan den vinde Fagforeningerne for dette Program er Fagforeningerne dermed politiske.

En af de vigtigste Bevæggrunde til flere Ungsocialisters Protester mod de „russiske Metoder“ er den underlige Afsky for „Voldsmetoder“. Hvoraf kommer denne Blidhed? Det er vist ogsaa en speciel skandinavisk Opfattelse af Syndikalismens og den kommunistiske Anarkismes Principer, at man kun maa benytte „økonomiske Vaaben“. Saa vi ikke fornylig det syndikalistiske Ruhrgebet organisere en rød Hær? Hvad siger man til det syndikalistiske I. W. W.? Fornylig udsendte de russiske Anarkister et Opraab til Alverdens Arbejdere om med Vaaben i Haand at sprænge den kapitalistiske Stat.

Selvom man udvikler Strejketaktiken til Fuldkommenhed (og i den Henseende har Syndikalisterne naaet langt), saa strækker den dog ikke til (selv bortset fra at dette jo ogsaa er en Form for Terror); Kapitalisterne lader sig kun fjerne med Magt; de viger kun fra deres Privilegier for Bajonetterne. Og Spørgsmaalet er om ikke „Strejketaktiken“ virker nok saa ødelæggende paa Arbejderne som „russiske“, mere hurtigvirkende Fremgangsmaader.

Underligt er det at netop Ungsocialisterne er saa ivrige mod Anvendelse af Voldsmidler. Den anarkistiske Internationale i 1907 vedtog netop et Programpunkt om at kun det aabne Opror, den voldelige Terrorisme kunde føre til Kapitalststatens Sprængning. Selv Krapotkin øjner ingen anden Udvej.

Det forekommer mig at være beskæmmende om de indenfor de ungsocialistiske Kredse, der repræsenterer det tolstojanske Syn paa Tingene, der tror paa Næstekærlighedens, Humanitetens, Samfundsfølelsens Evne til at bort-eliminere Kapitalismen, om de formaaede at præge vort Forbund saa stærkt, at udenforstaaende blev tilbøjelige til at slaa det i Hartkorn med Tredelingsforbundet, Humanistisk Forening, Kristeligsocialt Samfund, Dyrebeskyttelsesforeningen „Svalen“, Grundtvigianersamfundet o. l.

Lad os ikke kaste Vrag paa Rusland og de „russiske Metoder“. Thi har vi i Vest- og Nordeuropa egentlig noget at blære os af? Er Arbejderbevægelsen her reelt set ikke foreløbig kørt fast, baade i de Lande der hælder til den „syndikalistiske“ Taktik og i dem der hælder til den „russiske“?

I Øjeblikket har det internationale Proletariat i Virkeligheden kun et Støttepunkt: Rusland. Maaske den eneste Gang i de første 500 Aar foreligger den vældige Chance for det internationale Proletariat, at de der tilstræber Udbytningens Afskaffelse har Magten indenfor et vældigt Landomraade. Har vi Raad til at skyde denne Chance fra os som forkælede Børn, der bliver fornærmede hvis de ikke faar det til Punkt og Prikke som de havde tænkt sig det, eller som Smaapaver der føler sig kaldet til at lave noget meget bedre.

Den Anarkist, Syndikalist eller Kommunist — ligegyldig hvad han betegner sig med — der ikke i denne Tid med Spænding følger Begivenhederne i Polen, og ikke i den Forbindelse hungrer efter at se et rødt Polen og — længere ude i Perspektivet — et rødt Centraleuropa, ham forstaar jeg ærlig talt ikke.

Ungsocialisterne beskæftiger sig ganske vist mere med Endemaalet, med Idealerne end med den øjeblikkelige Situation og de dermed forbundne Problemer. Men jeg spørger om vi ikke gør os selv en Bjørnetjeneste dermed. Kan vi skyde disse Problemer fra os i en Tid hvor Løsenet er „netop nu“?

Lad os drage frem hvad nyt der kommer fra Rusland. Dermed holder vi dog det sløve danske Bondefolk det for Næsen, at et Ikke-Udbyttersamfund kan praktiseres. Thi et Folk som det danske overbevises ikke af Teorier eller Idealer, men kun af fuldbyrdede Kendsgærninger; det vil have Garantier for at det ikke kommer til at rode sig ind i noget, hvor det ikke er sikker paa i Længden at kunne hytte sit ømme Skind.

Ved at være med til at slaa Kreds om Rusland og gøre hvad vi kan for at faa Sandheden om den russiske Revolution frem opgiver vi selvfølgelig ikke at tænke selv; dermed kan Russerne alligevel ikke hjælpe os. At der er mange bulrende Tønder, som ved at give Genlyd bare en Bolshevik nyser, søger at gøre sig bemærkede, er dog ingen Grund for os til at stikke Hovedet i Buskene. M. H. t. Danmark er det dog klart at Venstresocialisternes Udviklingsmuligheder er meget smaa; at lade sin Stilling paavirke af dette Fosterparti er dog lidt for komisk.

Lad os ikke falde i Staver af Rørelse over vor egen lille Hassan med de skæve Ben, vor egen ... lille Religion.

Naar meget af det der sker ... Rusland er direkte antikommu... stisk (Forskel i Løn, Arbejde... Militarisering o. s. v.), saa lad ... ikke sammen med Borgerklass... raabe op om den ny „Tsaris... o. s. v. og derved støbe Kugle... som disse Kapitalistlakajer skyd... den russiske Revolution i Rygge... for vort eget Lands Vedkommen... bidrager vi dermed ogsaa kun ... at fastholde Arbejderne ved S... cialdemokratiet. Lad os hell... forklare Sammenhængen og v... at de der gennemfører disse a... kommunistiske Forholdsregler e... er ikke Kommunisterne i Rusla... men — Arbejderne i Europa so... ved deres Passivitet understøtte Krigen mod dette Land.

Hvis Udbyttersamfundet bli... erstattet med et nyt Samfund, ... dette ny Samfund viser sig at ... ve frihedsfjendsk, byrokratisk ... s. v., mere og mere haardnakke... som Tiden gaar, ja da er Øjebli... ket kommet for Anarkisterne ... at forberede en ny Revolu... Men Oppositionspolitik i Øje... ket kan aldrig blive andet ... Mord og — Selvmord.

K

Arbejderne og Parlamentarismen.

For at kunne retfærdiggøre Pro... letariatets Deltagelse i Parlamen... tarismen hævdes der fra socialde... mokratisk Side, at Antiparlame... tarikerne har en ganske forke... Opfattelse af Parlamentarisme... Beskaffenhed. Særlig — hævde... man — er det forkert og ufornu... tigt at betragte Parlamentarisme... som en Institution, der ifølge s... Natur staar i den herskende Kla... ses Tjeneste.

I Virkeligheden berører Pa... mentarikerne derved Sagens Ka... nepunkt. Bestemmende for ... dette Spørgsmaals Løsning er Be... svarelsen af Spørgsmaalet, ... Parlamentarismen skal opfatte... som en Magtinstitution eller ikke.

Parlamentet er ifølge sin Nat... bevislig en Institution, ved hvilk... den for Tiden magthavende Klas... udøver sin Myndighed over de B... siddelsesløse.

Aldrig har Parlamentet været ... selvstændig Magt, der var uafhæ... gig af den almindelige Vilje. ... mindst er Parlamentet en Fak... der gennem en eller anden vidu... derlig Skæbne har dannet sig ud... for Normen og som staar hævet o... Samfundet. Tværtimod; Parlam... tet er netop i enhver Henseen... afhængig af det sociale Liv ... svarer stedse til Samfundets K... rakter. Det har sin Rod direkte ... de Ejendoms- og Magtforhold, de ... til denne eller hin Tid har udvikle... sig indenfor de sociale Organis... tioner, og maa af den Grund be... tragtes som den besiddende Klas... ses Magtredskab.

Som allerede antydet ligger sel... ve Magten ikke oprindelig begrun... det i Parlamentarismen, men

Samfundet. Parlamentet er kun et Redskab, ved hvis Hjælp de samfundsmæssige Magtforhold kommer til Udtryk i Lovgivningen og Forvaltningen. Mere behøver det ikke at være og vil heller aldrig blive. Og fordi det er saaledes, vil Parlamentarismen altid og overalt tjene som Magtmiddel. Men et spaltet Samfunds Myndighed kan ikke udøves i Samdrægtighed. Magten er aldrig ligelig fordelt paa alle Samfundsklasser, men indskrænker sig til kun en enkelt Klasse. Og paa Grund af denne ulige Magtfordeling behersker den ene Klasse den anden. Men Magt og Myndighed støtter sig til Ejendommen, eller rettere: De opstaar af denne.

Saa længe der altsaa gives et Samfund, hvori en besiddende og en besiddelsesløs Klasse staar overfor hinanden, vil de Besiddende have Magten i Hænde og herske over de Besiddelsesløse. Paa Grund af sin Magt har den besiddende Klasse naturligvis den afgørende Indflydelse paa alle sociale og statslige Institutioner; den kan efter Behag gøre dem tjenlige til Fremme af sine egne Formaal.

Naar nu en Samfundsklasse besidder Magten, saa er det dog selvfølgelig, at den ogsaa gør denne Magt gældende i Parlamentet og anvender den til egen Gunst. Dette saa meget mere, som Parlamentet jo er det vigtigste Sted for det borgerlige Samfund til Repræsentation af sine Interesser. Her koncentrerer sig alle dets Anliggender, hvad enten de nu er af politisk, faglig eller social Natur. Herfra udgaar dets Ledelse og Regulering. Og hvad der er Hovedsagen: Her har de Besiddende Lejlighed til *selv* at bestemme over deres Ve og Vel.

Det er dermed klart, at Parlamentarismen kun staar i den forhaandenværende magthavende Klasses Tjeneste og i Overensstemmelse dermed funktionerer som Magtredskab. Dette ser man ved at betragte Partiforholdene i de lovgivende Forsamlinger. Overalt slutter Flertallet af den besiddende Klasse sig sammen. Da Bourgeoisiet har den afgørende Magt i den moderne Stat, danner det ogsaa den politiske Majoritet. Ingen kan vel bestride, at det benytter Parlamentarismen til at værne om sine kapitalistiske Interesser, til at forsvare sin Ejendomsret, til at sikre sin sociale Stilling og til at opretholde Udbytningen af Arbejderklassen. Vi er altsaa fuldt ud berettiget til, med Hensyn til det kapitalistiske Samfund, at sige: „Parlamentet er en Institution, ved hvilken Bourgeoisiet udøver sin Myndighed over Proletariatet." Og det vil det vedblivende være, indtil det borgerlige Samfund med samt Parlamentarismen forsvinder.

Efterhaanden vil Parlamentarismen mere og mere faa den Opgave at tjene Reaktionen. Naturligvis virker Parlamentet ikke reaktionært blot *fordi* det er et Parlament. Tværtimod bliver det først til Organ for Reaktionen fordi det i Parlamentet udviste Klasseherredømme overfor Proletariatets Frihedsbestræbelser nødvendigvis maa optræde reaktionær. Socialdemokraterne vil sige: „Fordi det sociale Legeme er af reaktionær Karakter". Da nu Klassemodsætningerne stadig bliver skarpere og Arbejdernes Frihedskampe er i stadig Tiltagen, vil Bourgeoisiet i stadig stigende Grad benytte Parlamentet til Undertrykkelse af Proletariatet. I en Institution, der tjener til saadanne Formaal, kan Arbejderklassen begribeligvis intet opnaa. Bedst vilde det være helt at holde sig borte derfra.

Den historisk beviste Tilstedeværelse af *revolutionære* Parlamenter beviser intet mod vor Paastand om, at Parlamentet staar i den for Øjeblikket herskende Klasses Tjeneste. Tværtimod bekræfter disse Tilfælde selv Rigtigheden af vor Opfattelse. Parlamentarismens Tilhængere har henvist til den franske Nationalkonvent, der deltog i den store Revolution. Ganske vist havde dette Parlament en overordentlig revolutionær Karakter. Men hvoraf kom det? Det revolutionerende Bourgeoisi havde netop tilegnet sig Herredømmet som social Klasse og paatrykte derved ogsaa Nationalkonventet denne Karakter; ikke anderledes forholder det sig med Pariserkommunen. Her havde Proletariatet som Klasse opnaaet Magten over de borgerlige Klasser, om ogsaa kun i Forbigaaende. Derfor fik Parlamentet en revolutionær-socialistisk Karakter. Men som Magtmiddel tjente ogsaa dette Revolutionsparlament. Ved dette herskede netop den Samfundsklasse, der i Øjeblikket havde tilkæmpet sig Magten. Havde Kommunen været af Varighed, vilde den parlamentariske Institution snart være forsvundet som Regeringsmiddel, idet den definitive Konstituering af Kommunen vilde betyde en Ende paa Klasseherredømmet. For fremtidige Rejsninger af Proletariatet kan Eksemplet fra Kommuneparlamentet naturligvis ikke betragtes som en Rettesnor. Vi tror tværtimod, at den almindelige sociale Revolution vil udvikle sig udenfor Parlamentarismen.

Proletariatet vil sætte Parlamentsindretningen i et Museum for Oldsager og meget lettere udføre Ekspropriationen direkte.

A. N n.

Mere Marxisme.

II.

Marxismens Lære om Staten.

Marx og Engels har aldrig givet en abstrakt Definition af Begrebet „Erobring af den politiske Magt". Men de har i Behandlingen af forskellige historiske Begivenheder (frem for alt Pariser Kommunen) udtalt sig saa klart og tydeligt, at der ingen Tvivl kan være.

I den borgerlige Stat saa Marx de kapitalistiske Klassers Vaaben mod Proletariatet, en Organisation, der beskytter Kapitalisternes Klasseherredømme og gør dem det muligt at udøve det paa alle Omraader.

Gennem sine historiske Undersøgelser fandt han, at naar den økonomiske Udvikling har naaet det Stadium, at Produktionskræfterne ikke længere kan udfolde sig i den gamle Samfundsorganisations Rammer, sprænges disse, og nye dannes. En ny Klasse kommer til Magten. Og som det politiske Udtryk for denne Omveltning traadte en ny Stat. I hvert eneste Tilfælde har dette fundet Sted, fordi alle den historiske Tids Samfund har været delt i Klasser med modstridende Interesser; fordi de gamle Klassemodsætninger under selve Omvæltningen skærpedes i uhyre Maalestok, og fordi den ny Samfunds(Produktions)form skabte ny Klassemodsætninger.

Marx saa, at enhver Samfundsklasse, der naaede til Magten, maatte udøve denne gennem en Stat, d. v. s. gennem denne Klasses centraliserede Magt.

Spørgsmaalet er nu: gælder dette ogsaa for Arbejderklassen, eller, sagt med andre Ord: vil Klasserne (i nogen, kortere eller længere, Tid) vedblive at bestaa, naar Arbejderklassen har overtaget Magten?

Storgaard mener øjensynligt „nej". Han er ganske vist enig med Marx i hans Betragtning af Staten, idet han siger:

„Begrebet Stat forudsætter under en hvilken som helst Form to, hinanden i Interesser, modstridende Parter; en stærkere, der benytter Staten, og en svagere som Staten anvendes imod;"

Men der brister saa hans Logik (eller han har ingen som helst Tiltro til Arbejderklassens Vilje til Socialismen); thi det efterfølgende holder ikke Stik:

„men Klassekampen, der skulde have til Formaal: Klassedelingens Ophævelse, er ikke naaet et Hanefjed videre mod dette Resultat, fordi Magtforholdet endevendes, at den underste kommer øverst, og omvendt."

Det er nemlig ikke lip som hap, om det er Kapitalisterne eller Proletariatet, der er øverst. Hvis nemlig Arbejderne vil og kan arbejde i socialistisk Retning (og det er vel Forudsætningen i en Diskussion som denne), vil deres Stat i sig indeholde Spiren til sin egen Undergang derved, at den beskytter et Arbejde, hvis Maal er Klasseliniernes Udslettelse. Thi med deres Forsvinden, forsvinder nødvendigvis ogsaa Staten.

„Men under Kampen for denne Ophævelse af Besiddelse, der foregaar, og kun foregaar, eftersom en ny Produktions- og Ombytningsorganisme bygges op, er der ingen Brug for nogen Stat og endnu mindre naar denne Revolution er fuldbyrdet. Den økonomiske Ordning skal kun forsvares saa længe den angribes."

Her gør nogle Spørgsmaal sig uundgaaelige. Er det muligt at bygge en ny Produktions- og Ombytningsorganisation op ad fredelig Vej? Forsøget er gjort i Tyskland af de Uafhængige og mislykket, fordi, som Radek siger: Kapitalisterne ønsker ikke at blive „socialiserede" paa ordnet Maade. Og hvorlænge vil den økonomiske Ordning blive angrebet? Det kan der selvfølgelig ikke gives et bestemt Svar paa, men efter alle Erfaringer *vil* den blive angrebet Gang efter Gang, inden „denne Revolution er fuldbyrdet". Og saa længe denne Revolution ikke er fuldbyrdet,

„*Saa længe Arbejderne ikke har erobret den Magt der opretholder Staten: den økonomiske Magt, kan de heller ikke afskaffe Staten, det vil sige, at saa længe bestaar Klasseherredømmet* ——" (Udh. af mig.)

Hvorledes Storgaard kommer til denne Opfattelse, maa Guderne vide. Men tager vi fat her og gaar videre, stiller Sagen sig saaledes, at Arbejderne ikke faar den økonomiske Magt i Hænde helt og fuldt paa een Gang, for saa vidt dette Begreb rummer mere end den simple Bemægtigelse af Bedrifterne; og da de ikke kan ophæve Klasseherredømmet fra i Dag til i Morgen (fordi de ikke kan afskaffe Klasserne i dette korte Tidsrum), *har de Brug for en Stat.* Og saa længe den bestaar, bestaar ganske rigtigt Klasseherredømmet; uden om det kommer vi ikke i første Omgang, fordi det er *Klasser*, der er de stridende Parter i Samfundet.

Ligesom den sejrende Borgerklasse brød Feudalstaten ned og erstattede den med den borgerlige Stat, saaledes maa Proletariatet udslette den borgerlige Stat og sætte sin egen Stat i Stedet. Denne Stat er det, Marx kalder Proletariatets Diktatur. Det er den Stat, der i Overgangstiden fra Kapitalismen til Socialismen beskytter Proletariatets Arbejde med at organisere Samfundet socialistisk og fjerne Muligheden for en ny Udbytterklasse.

Et Sted skyder Storgaard Marx i Skoene, at han har gjort Staten identisk med Repræsentationen. Ovenstaaende er formentlig tilstrækkeligt til at vise dette tilbage. Et andet Sted paastaar Storgaard, at „Marx' Doktriner om den kapitalistiske Produktion konkluderede i Kapitalismens(?) Sammendragning i Staten som

sidste Stadium". Hvor har Marx skrevet det? Dernæst paastaas det, at dette var

„— en Opfattelse der selvfølgelig var nødvendig, om den skulde svare til Opfattelsen om Nødvendigheden af at erobre Staten, for i det hele taget at erobre Kapitalen."

Marx' Begrundelse for Nødvendigheden af at erobre Staten var som det fremgaar af ovenstaaende en ganske anden.

Storgaards (gentagne) Indrømmelse af, at Socialdemokraterne ved deres Parlamentarisme har erobret Staten, og af Berettigelsen af, at de (i Parantes bemærket under bevidst Forfalskning af Marxismen) paaberaaber sig Marx, er saa absurd, at det er unødvendigt at spilde flere Ord paa dette.

Til Slut kan jeg ikke dy mig for at citere en Uhyrlighed, der er saa „revolutionær", at den sikkert er faldet en Del Læsere for Brystet. Storgaard skriver:

„— — Naar Staten har slaaet ned paa de altfor ildfulde Folketalere, der forledte Masserne til den voldsomme Erobring af Staten, er det ingenlunde sket, fordi Kapitalismen vilde formene dem denne Erobring eller fordi den frygtede den, men fordi de ved denne Fremgangsmaade simpelthen vilde undergrave Autoritetstroen paa — Respekten for den Stat man vilde erobre. Kapitalismen har saaledes aldrig staaet i noget Modsætningsforhold til Marxismen, men reguleret Udviklingen efter de marxistiske Læresætninger."

Altsaa, naar den borgerlige Stat slaar ned paa „altfor ildfulde Folketalere", er det ikke fordi disse vil „forlede Masserne til den voldsomme Erobring af Staten", men fordi de nedbryder Respekten for den Stat, de selv engang vil oprette! Skal man le eller græde?

I Modsætning til Marx priser Storgaard Proudhon med den skarpe Tænkning, „hvis Lære rummede det sociale Klassespørgsmaal". Skade kun, at Mesterens Lære ikke har kunnet forlene Apostlene med den samma skarpe Tænkning. Men det kommer for Storgaard's Vedkommende maaske af, at han har læst Proudhons Skrifter, som han har læst Marx' d. v. s. som Fanden læser Bibelen.

K. Halberg.

Jeg ser - -

— at Interessen for Borddansen begynder at lægge sig i sin mørke og fornuftsstridige Grav. Maaske er det Sommervarmen, maaske har Aanderne taget Sommerferie? Eller man udkæmper en over- og underjordisk Valgkamp? Thi naturligvis har man i Aandernes Rige et Parlament med socialdemokratisk Flertal. (Det er maaske i den Betydning en Kollega i „Den røde Krig" plejer at skrive, at Socialdemokratiet staar med begge Fødder under Jorden, naar Talen er om dettes Virkelighedssans.)

— at „Social-Demokraten" i Aar ikke mindre end 6 Gange har skrevet Partiets Historie dets Valgarbejde. „I 1892 havde man 2, i 1895 saa og saa mange Repræsentanter — se der Arbejdere, se der hvilken Fremmarch." Det paaminder mig om de Potemkinske Byer (de var vistnok af Pap) som sattes op, naar Kejserinden af Rusland rejste gennem „sit" Land. Arbejderne har lige lidt Tid til at undersøge Svindelen, som Kejserinden havde, naar hun med Hurtigtog fo'r forbi de smukke Papirmachéhuse.

— at hvis Arbejderne gennem Socialdemokratiet skal naa frem til Landet Utopia, saa maa de nok stemme i endnu 1000 Aar, og saa er de tilmed saa fordummede af alt Valgvrøvl og alt Snak om de gode Repræsentanter Socialdemokratiet har skaffet Arbejderne, at de ikke tør træde over Tærskelen til det nye Land.

— at Verdens, i hvert Fald Danmarks, eller i det mindste Vestergades største levende Logiker er opdaget. At han er Fagforeningspave behøver vel ikke siges. For nogle Aar siden skrev „han" om Stillingen til „De samvirkende Fagforbund" og kritiserede en Fælle fordi han byttede Standpunkt og forsvarede D. s. F. Og det eneste Motiv „han" kunde se, var at Vedkommende var valgt til Redaktør for Fagbladet. Denne „han" er nu valgt til Formand for Fagforeningen og har selv byttet Standpunkt. Helt sikkert har „han" husket det han sagde om den anden, thi nu motiverer han sit eget forandrede Standpunkt med — at han er bleven Formand.

Sikken han kan —

— at Stauning forleden fik en Dukkert som var værre end den han fik for nogle Aar siden, naar han vaagnede op paa Rigsdagens Formandsplads med Ordene: „Det var en dejlig Nat." Denne Gang tænkte han imidlertid paa en dejlig Ungdom, paa den rødskæggige Ungdom. Naar han nu vaagnede og saa at det var Ungdom uden Skæg og at de solgte „Den røde Krig", fik han sikkert stærkere Angstfornemmelser end det er godt for en Mand, der desuden er gaaet glip af saa mange dejlige Nætter som Genforeningsfesterne kunde byde en Minister. Oh, aarhusianske Kammerater, at I nænnede at berede Manden en saadan Skuffelse. Den interesserede Læser af „Den røde Krig", som naturligvis først læser „Jeg ser —", (jeg gør en Undtagelse for Halberg!) kan læse mere om dette dramatiske Optrin i Artiklen „Anarkistforskrækkelse".

Don Pedro.

I Provinsen tegnes Abonnement paa „Den røde Krig" paa alle — — Postkontorer. — —

En Saga.

Æg-Kongen kastede sig i sin Seng og følte sig ilde tilpas. — Det er dog underligt, sae han til sig selv, at jeg ikke kan sove! — Jeg kan godt sige dig hvorfor, sae en lille fin Stemme, som kom et eller andet Sted fra, ganske tæt ved ham. — Hvem er du? spurgte den mægtige Behersker af Ægtrusten! — Jeg er din Samvittighed! sae Stemmen. — Snak, sae Æg-Kongen. Jeg har aldrig haft nogen før, vil du saa bilde mig ind, at jeg pludselig har faaet en nu? — Ja, det er nu lige meget, sae Samvittigheden, enten du tror det eller ej, saa er det mig, der holder dig vaagen, og det bedste du kan gøre er at lette dit Hjerte. Lad os nu høre, hvordan laver du den Fidus med Æggene?

— Jeg er hverken værre eller bedre end alle andre, sae Æg-Kongen. Hovedsagen er, forstaar du, at samle alle Æg paa een Haand! — Ja, det forstaar jeg! Hvordan gør du det? — Jeg køber dem, sae Æg-Kongen. — Har du saa mange Penge, at du kan købe alle Æg her i Landet? — Nej, det har jeg ikke! — Hvorledes gør du det da? — Først køber jeg Æg for alle de Penge, jeg har. Og jeg køber dem i April, naar de er billigst. Tanken er jo at lade dem ligge, forstaar du. Naar jeg saa ikke har flere Penge, faar jeg i Banken et Laan paa de Æg, jeg har liggende, og saa kan jeg igen købe flere Æg. For de Æg jeg køber, kan jeg rejse flere Penge og købe flere Æg! — Det er altsaa en Svikmølle! sae Samvittigheden. — Ja, det kan du godt kalde den, sae Æg-Kongen.

— Men sig mig! Kan du lave en Ægtrust uden Penge? — Nej, det kan jeg ikke! — Og de Penge . . . hvor kommer de fra? — Ja, det er jo Penge, som Folk sætter ind for at tjene paa dem. Det har man jo Bankerne til! — Hvis det nu var een Mand, du laante Pengene af, og den samme Mand, der købte Æggene, vilde det saa stille sig saadan, at han, lad os sige, fik en halv Million i Rente, men du tjente to Millioner paa at opkøbe Æggene med hans egne Penge og sælge dem til ham? — Ja, sae Æg-Kongen, det er ikke helt galt!

— Saa sov du bare, sae Samvittigheden. Jeg skal ikke plage dig mere. Der er jo Grænser for, hvor dumme Folk har Lov til at være!

Æg-Kongen lagde Hovedet paa Puden, sov som et Barn og drømte om andre Æg og andre Millioner!

V. o. V.

Ansvarlig overfor Presseloven
Carl Willumsen.
Nationaltrykkeriet, København.